

Het schoenenmuseum

Het kerstverhaal van Hugo en de engel

Het was tweede kerstdag en Hugo staarde uit zijn woonkamerraam terwijl zijn vrouw en kinderen kerstliederen zongen aan de met tapas gedekte dis. Ze wilden wel het voorbeeld volgen dat Mark gesteld had om zo klein mogelijke gerechten te eten met kerst, om zo de kans te verkleinen dat een eventueel virus zich zou verspreiden. Hugo wist natuurlijk dat hij zelf immuun was, maar ja, het was zo wel geloofwaardiger voor het volk, nu er steeds meer mensen een huisbezoek wilden brengen aan zijn adres, dat zomaar op Social Media terecht was gekomen.

Zijn blik viel op het houten gebouwtje waar de agenten huisden die hem en zijn woning moesten beschermen, nu hij zijn leven niet meer zeker was. Hoe had het toch zo ver kunnen komen, dat zijn leven zo diep in de put was gedraaid. In gedachten liep hij naar het toilet, keek in zijn eigen grote donkere pupillen en haalde zijn neus nog eens goed op. Zou hij het nog een keer doen of niet? Hij zuchtte diep. Hij wist zo ook wel hoe hij er uit zag. Zo kon het toch niet langer doorgaan? Hij schoof zijn stoel abrupt naar achteren, waardoor zijn vrouw en kinderen stopten met het zingen van het Nu zijt welkome. Ze kregen het donkerbruine vermoeden dat Hugo zich niet meer welkom voelde in hun midden, toen hij de deur achter zich dicht deed en naar de houten keet liep.

Een van de agenten snelde naar de deur en liet hem binnen.

‘Is het zo ver?’ vroeg hij aan Hugo?

Hugo knikte.

‘Ik kan niet meer.’

De agent keek in zijn grote zwarte pupillen en zag dat hij het meende.

‘Je weet wat dit betekent’

Hugo knikte en opende de deur naar de trap die naar beneden liep. 725 donkere treden zou hij naar beneden lopen, zodat, zo was hem beloofd, hij eindelijk verlichting zou ervaren in zijn leven. Al het geld en de roem die de vaccinaties hem hadden gebracht, hadden hem niet het verlichte gevoel gegeven wat hij had gehoopt. Integendeel. Hij wist soms niet meer waar hij de tijd nog vandaan moest halen om de teksten te oefenen voor de volgende persconferentie, zodat hij deze zonder te lachen kon oplezen. Menigmaal had hij het in zijn broek gedaan van het lachen, hoe konden de mensen het nog geloven, zo dom vond hij ze, en zelfs een keer had hij zo hard moeten lachen bij de nieuwste tekst, dat zijn water langs zijn broekspijp in zijn nieuwste paar schoenen was gegleden. Ze waren nog wel net nieuw, en door zijn zelf uitgeroepen lockdown had de fabriek maar één paar in zijn maat voor hem ter beschikking. Hij zuchtte. Het móest anders. Zelfs hij vond het script dat hij moest uitrollen een beetje saai worden. Het zogenaamde uitlekken van de maatregelen, het spreiden van de boosheid en verontwaardiging en ondertussen drukten ze gewoon door. Net zoals Zij bij hem het script doordrukten. Waar waren de eenvoudige momenten van geluk gebleven? Zelfs het zingen van de kerstliederen van zijn vrouw en kinderen hadden hem niet meer kunnen bekoren.

Hij keek in het diepe gat van de 725 treden en liep de eerste treden van de wenteltrap af. Aarzelend keek hij nog één keer achterom, naar de agent die hem van bovenaf bemoedigend toeknikte. Hij gebaarde dat de deur gesloten kon worden. Hij zou aan zijn laatste missie beginnen. Of was het slechts een wijziging?

Terwijl Hugo de trap af liep naar beneden, schoot zijn leven aan hem voorbij. De eerste jaren op de kleuterschool en de ontmoeting met de onderwijzer van de lagere school. Wat had hij tegen hem opgekeken! Zo sterk wilde hij zich ook ooit voelen. En terwijl hij zijn onderwijzer na had gedaan, de schouders naar achteren, zijn borst vooruit en een krullende snor op zijn snoet getekend, was een van de kinderen door hem op de vingers getikt. De onderwijzer had hem betrappt en voor straf had hij in de hoek moeten staan terwijl de onderwijzer de kinderen had gevraagd welke straf hij Hugo had moeten geven voor zijn ongehoorzaamheid. De kinderen hadden massaal geroepen: Billenkoek! Hugo verdiende billenkoek! Bij de gedachte aan de harde hand van zijn vader op zijn blote billen, had Hugo het van angst in zijn broek gedaan en alle kinderen hadden heeeel hard gelachen. Hugo had zich dood geschaamd en op dat moment besloten dat hij later zelf onderwijzer zou worden, en dat hij alle mensenkinderen ooit zou straffen voor wat ze hem hadden aangedaan.

Dat schoot allemaal door hem heen toen hij steeds lager de trappen afdaalde naar beneden. Nog 600 treden te gaan.

Hij dacht aan hoe hij uiteindelijk in de politiek terecht was gekomen, want ja, ach, kinderen straffen had hem niet het genot gegeven waar hij op gehoopt had en dus zocht hij naar een manier waarop hij niet alleen kinderen maar ook volwassen mensen nog meer kon pesten. Toen zijn ambassadeur bij hem was gekomen over de grote Covid film die ze met de hele wereld zouden maken, had hij geen moment gearzeld. Ja! Dit zou zijn moment worden. Zijn moment van roem, van status en aanzien. Hij hoefde het niet eens allemaal zelf te verzinnen, alles wat er moest gebeuren zou hem aangedragen worden, zo werd hem verteld. Hij hoefde alleen maar even te tekenen. Geen moment had hij gearzeld. Zijn vrouw en kinderen hadden hem gesteund. Onvoorwaardelijk. Hun echtgenoot en vader zou beroemd worden en het mooiste was: hij zou later met een heus schoenen museum de geschiedenisboeken in gaan! Hugo was reuze nieuwsgierig hoe dat dan zou verlopen, maar zijn ambassadeurs hadden hem verteld dat het hoe en wanneer nog even geheim zou blijven.

Nog 390 treden te gaan. Hij dacht aan alle kleurige schoenen die hij tot nu toe had gedragen als minister van volksgezondheid. Het ene paar nog mooier dan het andere en zijn echte fans kochten nu ook al zijn schoenen bij de fabrikanten met wie hij een Hugo-deal had gesloten. In gedachten ging hij alle schoenen paren langs die hij had gedragen. Bij iedere persconferentie een ander paar, maar al snel had hij andere redenen gezocht om een nieuw paar aan te schaffen. De kick werd er niet minder om, vooral als hij het combineerde met het poedersuiker dat zijn neus liet kriebelen. Hij verheugde zich op de jaarwisseling waarbij het poedersuiker rijkelijk zou vloeien over de oliebollen die zijn vrouw en kinderen bakten. Hij verheugde zich er nu al op. Alhoewel, hij wist natuurlijk niet wat hij beneden zou aantreffen, na die 725 treden. Het donker steeg hem naar zijn hoofd maar moedig ging hij door, zich vasthoudend aan de leuning rechts van hem. Dat gaf hem nog wat houvast.

Hij dacht terug aan zijn samenwerking met Mark. Alhoewel, samenwerking, zo zag hij het zelf eigenlijk niet. Vooraf werd doorgenomen wie welke leugen zou vertellen en daar hadden ze nauwelijks ruzie over. Ze keken elkaar aan en zonder woorden werden de taken verdeeld. Een

blik op de neus van Mark, die groeide bij iedere leugen, was voor Hugo genoeg om zijn neus voorafgaande aan de persconferentie nog maar eens flink op te halen. Soms was de gedachte eraan al genoeg, zo maakte hij zichzelf wijs. Hij had geleerd over NLP en het trainen van gedachten en uitspraken die je kon koppelen aan boodschappen en het te verwachten gedrag van mensen. Zo had hij er voor zichzelf ook een paar bedacht en ze werkten bijzonder goed moest hij zeggen. Alle mensen die boos op hem waren, waren niet minder dan jaloers op zijn positie en voorrecht. Hij zou immers geschiedenis schrijven met zijn beleid en nog veel belangrijker: met zijn schoenen museum! Zijn ambassadeur had hem verteld dat uiteindelijk dat het enige zou zijn dat over zou blijven van twee jaar lang regeren en beleidsmaker zijn op het gebied van gezondheid dat al snel gereduceerd zou zijn tot vaccinatie beleid en het maken van miljardenwinst waar hij zelf ettelijke miljoenen van zou overhouden.

Maar die schoenen, zijn schoenen zouden wereldberoemd worden en blijven, zelfs na zijn dood. Daar deed hij het voor. Hij was immers de enige die op dat paar schoenen had gelopen en inmiddels had hij er toch al gauw een paar of zeventig op zijn naam staan. Een gewoon mens begreep natuurlijk dat een minister als hij, met zo'n zwaar werk en zulke grote verantwoordelijkheden, wel een kleine hobby mocht hebben en in zijn geval waren het schoenen!

Ondertussen was hij de tel van de treden een beetje kwijtgeraakt en hij schrok toen hij merkte dat de trapleuning waar hij zich tot nu toe aan vast had gehouden, opgehouden was hem te leiden.

Je kunt het Hugo, je kunt het. Het kunnen nu niet meer treden zijn dan 98, en als je in het zelfde tempo doorloopt, kom je vanzelf beneden.

Zijn laatste gedachten gingen uit naar zijn vrouw, de enige in zijn leven die hem onvoorwaardelijk steunde en altijd in hem geloofde, zelfs als hij ter plekke van gedachte of mening veranderde. Op alles antwoordde ze ja, of gaf ze een weerwoord waaruit bleek dat ze achter hem stond. Hij moest toegeven dat ze wel steeds vaker liet blijken dat ze vooral genoot van de miljoenen die ondertussen op hun rekening stonden en de vele spulletjes die ze online bestelde, een dag droeg en dan weer terugstuurde.

Dat online winkelen was voor haar een geschenk uit de hemel. Ze had hem gisteren nog verteld dat ze uitkeek naar de drones die in de toekomst de bestellingen zouden brengen en ophalen, drones hadden immers geen gezichtsuitdrukking van afkeer, zoals de meeste postbezorgers die ze soms rijkelijk beloonde, om een dankbare glimlach te kunnen zien verschijnen op hun gezicht. God wat haatte ze die lui. Nee, ze was het volkomen met Hugo eens dat een digitale samenleving op afstand, de enige uitweg was. Soms was hij haar spraakwaterval moe, en dan verzuchtte hij dat hij toch nog even een uurtje ging werken. In werkelijkheid kroop hij dan achter Twitter om te zien wat het bazelende volk hem allemaal toewenste. De stakkers. Ze begrepen het nu eenmaal niet dat in de toekomst, ze hem allemaal dankbaar zouden zijn. Hij en al zijn schoenen!

Ineens voelde hij een klap onder hem. Hij was aangekomen op de plaats van bestemming. Hij zuchtte en steunde met zijn handen op zijn knieën. God al die trappen, dat voelde hij wel in zijn benen. Het zweet parelde op zijn voorhoofd terwijl hij stond uit te hijgen. In de verte zag hij een fakkel dichterbij komen. En nog een. Hij knipperde even met zijn ogen toen hij de grote zilverwitte vleugels zag op de rug van de mens-achtige verschijning die naar hem toe kwam. In

haar rechterhand hield ze een zilveren stokje met ster aan het uiteinde.

‘Welkom in het rijk der benevelden’ sprak ze met omfloerste stem.

Hugo stak zijn hand uit, zoals hij het van huis uit geleerd had. Hij was abrupt de anderhalve meter regel vergeten en hij kon toch moeilijk een vrouw als deze die er uit zag als een engel uit de religie boekjes uit zijn jeugd, met een elleboog tegemoet treden.

Ze nam zijn hand aan en legde hem even tegen haar voorhoofd.

Snel trok Hugo zijn hand terug. De hitte die van haar hoofd afstraalde was dermate hoog dat hij bang was dat hij zijn vingers er aan zou branden.

‘Vrees niet, mijn mensenkind’ sprak de engel, ‘het zal straks alleen maar beter gaan. Het vuur dat je voelt aan jouw vingers, is de spiegel van het vuur van jouw eigen hoofd en gedachten, het vuur der vernietiging dat brandt in jouw mannenbrein,’ vervolgde ze.

Hugo bracht zijn hand naar zijn eigen hoofd, dat inmiddels wat zwaar aanvoelde. Misschien was het toch wat teveel geweest, de wijn bij het eten, de poedersuiker in zijn neus, het gezang van zijn kinderen en de 725 treden naar beneden op het paar schoenen dat de laatste keer nat was geworden nog voordat hij ze aan had kunnen doen op de persconferentie.

‘Er is maar één manier om de vernietigende hitte van je hoofd, te laten stoppen.’

De engel keek hem raadselachtig aan.

‘Nou?’

Hij was een beetje gewend geraakt aan de snelheid van het leven en de beslissingen die iedere keer genomen moesten worden om het volk weer even koest te kunnen houden.

De engel kwam dichterbij en keek hem diep in de ogen, terwijl ze haar hand op zijn hart legde. Hugo deinsde naar achteren.

‘Mens, ga weg, je staat in brand,’ riep hij uit terwijl hij zijn hand op zijn eigen hart legde in een poging deze te beschermen.

De engel liet zich niet tegenhouden.

‘Hugo toch. Je weet toch dat aan iedere regeringsperiode een einde komt en dat je, voordat je aan een nieuw leven kunt beginnen, je alles in ogenschouw moet nemen van wat je aangericht hebt?’

Hugo fronste zijn voorhoofd. Aangericht? Waar had die gekke engel het over? Hij had immers kei en keihard gewerkt en alle bevelen van zijn ambassadeur nauwkeurig opgevolgd. Hij had miljoenen mensen gered met de prikkies. En nu dit!

‘Laat ik het neutraal formuleren,’ zei de engel ‘je mag oorzaak en gevolg van jouw handelen in de ogen kijken, maar pas nadat ik je hart heb geopend’

Achter de engel verscheen een andere gedaante. Hugo schrok zich wezenloos. Het was zijn grote aartsrivaal, het de man die hem zoveel had dwarsgezeten en die zelfs een aantal keren een kort geding had aangespannen tegen zijn beleid!

Willem Engel!

Zijn ogen werden groter dan groot, zo groot dat zelfs geen poedersuiker er tegenop kon. Het was dat Hugo kassen van staal had, anders waren zijn ogen er beslist uitgevallen.

‘Wi..Wi.. Willem’ stotterde Hugo.

‘Welkom Hugo,’ sprak Willem vol vertrouwen. ‘Ik wist dat deze dag zou komen. Ik heb er naar uitgekeken. De dag dat jouw beneveling getransformeerd gaat worden in Hart’s bezieling’ Paniekerig keek Hugo de twee aan. Willem stapte op hem af, ging achter hem staan en trok zijn armen naar achteren terwijl hij in zijn oren fluisterde: ‘Geef je over Hugo. Laat de engel haar werk doen. Het is Esperanta, de engel van de alomvattende liefde en het eeuwenoude geduld. Ze zal je hart openen waarna jouw leven en mijn leven, nooit meer hetzelfde zal zijn.’

Hugo was te verbouwereerd. Even was hij bang dat Willem als ongevaccineerde hem zou gaan besmetten met een virus waar hij het bestaan niet eens van wist en waar geen enkel vaccin tegenop kon.

‘Het is waar,’ fluisterde de engel tegenover hem terwijl ze haar hand op zijn hart legde. ‘Tegen dit virus is geen mens bestand. Het is het virus van de alomvattende liefde en het eeuwenoude geduld. Duizenden jaren heb ik gewacht tot mijn verschijning zich mocht openbaren aan de mensheid. Om eerlijk te zijn Hugo, hoor jij bij een experiment onzerzijds dat zijn weerga niet kent. Als je hart eenmaal geopend is, zal het niet meer kunnen sluiten en zul je slechts vanuit liefde naar de wereld en de mensen kunnen kijken. We weten dat dit voor jou en voor anderen die jou volgen, zwaar zal zijn, gezien je verslaving aan het creëren van polariteit en aan macht. Maar geloof me, je krijgt Willem aan je zijde die je zal leren hoe om te gaan met dit liefdesvirus dat spoedig je niet alleen je hart, maar je hele lichaam zal overnemen.’

Ze legde haar warme hand op zijn voorhoofd.

‘Dit lichte gevoel in je hoofd gaat snel voorbij. Adem maar even diep in en uit.

Hugo kon niet anders dan luisteren naar de engel met haar groen fluwelen ogen en schittering in haar stem en vleugels. Toen legde ze opnieuw haar hand op zijn hart. Hugo voelde haar warmte in zijn hart naar binnen stromen, het vulde hem met een vreugde die zijn weerga niet kende. Dit was beter dan de eens in de andere halve maand fuck die zijn vrouw hem toestond, en beter dan alles wat hij vandaag nog meer had geprobeerd. Achter hem hoorde hij Willem grinniken die zijn greep langzaam los liet.

Hugo liet het gebeuren. De engel van de Liefde liet hem opnieuw ademhalen en langzaam voelde hij zich steeds lichter worden. Hij sloot zijn ogen en zag hoe zijn hart langzaam vlam vatte, een goudgele vlam die zich uitspreidde over zijn hele lichaam. Nu voelde hij zich niet alleen beneveld in zijn hoofd, maar in zijn hele lichaam!

Toen hij zijn ogen weer opende, stond Willem voor hem en was de engel verdwenen.

‘Kom Hugo, het is tijd om je schoenen uit te doen,’ sprak Willem terwijl hij op blote voeten naar een muziek box liep en op zijn iPhone de juiste Spotify speellijst zocht.

‘Dans met Hugo’ heette deze, het was een geheime speellijst die hij speciaal voor deze dag had gemaakt. Nu was het dan zo ver.

Hugo’s nieuwsgierigheid won en snel deed hij zijn schoenen uit.

‘We gaan eerst even wat losmaak oefeningen doen, volg mij maar.’

Willem liet Hugo wat ademhalingsoefeningen doen, gevolgd door wat yoga en strek oefeningen. Na een half uurtje was het dan zo ver.

‘Zo Hugo, nu gaan we samen de verzoeningsdans doen,’ sprak hij raadselachtig terwijl hij de rasta pruik van zijn hoofd haalde en bij Hugo op zijn hoofd plantte. Onder de pruik verscheen een kort geknipte coupe.

‘Man, ik ken je bijna niet terug,’ fluisterde Hugo verbouwereerd. Hij moest toegeven dat de opwarmingsoefeningen hem goed hadden gedaan. Zo goed dat hij nieuwsgierig was naar het vervolg. Ach, en niemand die hem hier zag. Wat kon het hem ook schelen!

Wat niemand voor mogelijk had gehouden, gebeurde hier onder de grond, 725 treden naar beneden... Willem liet Hugo een-twee-drie-hop doen waarbij hij bij iedere hop met zijn heup de lucht in moest. Nadat de eerste pasjes waren ingestudeerd, nam Willem Hugo in zijn armen en zo zwierden ze samen een-twee-drie-huppand over de vloer van de erker onder de houten keet voor zijn huis. Buik aan buik, heup aan heup, wang aan wang. Hugo’s angst loste op als sneeuw voor de zon en hij vergat zelfs voor een paar minuten dat Willem een man was, zo ging hij op in het warme gevoel dat in zijn bekken ontstond en dat omhoog kroop naar hart en

hoofd. Hij bedacht dat geslachtsloosheid en genderneutraliteit zo moest voelen. Het was geweldig! Hij zuchtte diep en vleide zijn hoofd tegen de wang van Willem terwijl hij met zijn tong en lippen zijn oorlel zocht en er zachtjes op begon te zuigen.

Langzaam pakte Willem zijn hoofd vast, keek hem aan en fluisterde:

‘Hugo, je moet nog veel leren. Ooit gehoord van informed consent?’

Het schaamrood steeg Hugo naar zijn hoofd.

‘Wees maar gerust, ik zal niemand iets vertellen, we hebben slechts gedanst,’ en liet Hugo vervolgens zoveel rondjes draaien dat hij er duizelig van werd.

‘Hou me vast, Willem, ik val ik val’, riep hij uit.

Maar Willem deed niets. Hij pakte de schoenen op van Hugo en liep de eerste treden van de trap op. Nog even keek hij om.

‘Ik zie je later. Deze zijn het laatste paar voor je schoenenmuseum. Nog twee jaar met mij als minister van volksgezondheid en jouw schoenen zullen wereldberoemd worden. Ik zal de mensen leren hoe het is om met blote voeten te dansen en met een open hart. Mensen zullen geen schoenen meer willen, en in het regeringsgebouw beginnen we volgende week met deze dans. De verzoeningsdans. Ga je mee, Hugo? Dan kun je straks zelf de mensen vertellen dat ik jou opvolger ben.’

Willem stak zijn hand uit.

Hugo voelde zijn hart branden van verlangen. Hij zou en moest Willem overtuigen dat hij met Willem in de tweede kamer wilde dansen, hij wilde leren over informed consent en hij wilde dansen met alle mensen die hij tijdens persconferenties, in interviews en op Twitter beledigd had.

Willem knipoogde.

‘Ik zal eerst even het licht aanmaken,’ fluisterde hij, ‘maar een ding moet je niet vergeten: jouw schoenenmuseum wordt later na jouw dood wereldberoemd, en voor nu: alles komt goed,’ en hij knipte het licht aan.

‘Gaat het?’ fluisterde zijn vrouw in de verte.

Hugo knipperde met zijn ogen en probeerde de nare smaak in zijn mond weg te slikken maar het lukte niet, zo droog was zijn mond. Hij wreef over zijn hoofd waar een heuse buil was verschenen.

‘Ik ben zo blij dat je er weer bent, liefste.’

Hugo keek verward om zich heen.

‘Je bent gestruikeld in de keet, de agent kon je niet tegenhouden. Je had ook niet zoveel moeten drinken, Hugo, ook al is het kerst.’

‘Het was de poedersuiker. Ik zweer het je.’

‘Sjijssst, niet praten lieverd. Het komt goed. Alles komt goed.’

Hugo sloot zijn ogen. Alles kwam goed. Hij wist het zeker. Willem had het verteld. In gedachten kwamen al zijn schoenen weer voorbij. Een schoenenmuseum. Hij glimlachte.

Alles zou goed komen.